

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

<p>:: Kéziratok és szakkérdések :: a szerkesztőség címére küldendők.</p> <p>Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. ker. Országház-tér 11. :: II. emelet 213.) fogad el. ::</p>	<p>MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.</p> <p>Nemtagoknak előfizetési díj: { Egész évre 12 pengő. Fél évre 6 pengő. Külföldre egész évre 16 pengő.</p>	<p>:: Verantwortlicher Redakteur: :: Dr. EMIL UNGER.</p> <p>:: Administration: Ungarischer :: Landes Fischerei Verein, :: BUDAPEST, :: :: V., Országház-tér 11. II. 213. ::</p>
<p>Szerkesztőség: Budapest, I. ker., Debrői-út 15. sz.</p> <p>M. Kir. Halélettani és Szenny- vizzisztító Kísérleti Állomás</p>	<p>HALÁSZAT = (FISCHEREI) FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.</p>	<p>Redaktion: Kgl. Ung. Ver- suchsstation für Fischerei- biologie und Abwässerbe- seitigung Budapest, II., Debrői-út 15.</p>

TARTALOM: Újévi beköszöntő. *Fischer Frigyes.* — Halászati tanfolyamunk programja. — Egyesületünk a szakismeretek terjesztésének szolgálatában. *Dr. Unger Emil.* — Az ivadék-szállítás kedvezménye. — A németországi pontyértékesítésről. — Horgászás a Balatonon. *L. Kiss Aladár.* — Irodalom—Könyvismertetés. — Vegyesek. — Arjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Gruss zum Neujahr. *Fr. Fischer.* — Programm des zweiten Fischerei Lehrkurses. — Der Ungarische Landesfischerei-Verein zur Förderung der Fachkenntnisse. *Dr. Emil Unger.* — Preisbegünstigung für die Lieferung den Zuchtfische auf der Kgl. Ung. Staatseisenbahnen. — Über die Karpfenverwertung in Deutschland. — Literatur. — Vermischte Mitteilungen — Fischpreise. — Annoncen.

Újévi beköszöntő.

Szívünk egész melegével üdvözljük egyesületünk összes tagjait és lapunk olvasóit az új év alkalmával, s Isten bőséges áldását kérjük szándékukra, tetteikre és munkáikra.

Ismeretlen előttünk, hogy mit hoz a jövő, s úgy haladunk a bekövetkezendő esztendő felé, mintha ködbe burkolt hegyoromra akarnánk feljutni, mégis bárha a gondviselés jótékony fátyolt húzott szemünk elé, bizodalommal tekintünk a jövőbe. Bizodalommal, mert a múlt megpróbáltatásai megedzették lelkünket, bizodalommal, mert az utóbbi évek beigazolták, hogy erős, elszánt, férfias akarattal, céltudatos, kemény munkával, a turáni átkot megcáfoló szoros összetartással minden akadályt legyőztünk.

Egyesületünk egyetlen külső megnyilvánulása, mindannyiunk összekötő kapocsa, a „Halászat“, de maga egyesületünk is a végveszélyben, a kimulástól hajszálnyira volt. Legerősebb támaszunk az állam a teljes anyagi összeomlás martaléka lett, s szétdarabolva, teljesen elalélva, képtelen volt támogatásunkra sietni. Bármerre néztünk, sivár pusztulás, reménytelen kétségbeesés. Mégis ebben a valóban elveszettnek látszó helyzetben nem csüggedtünk, hanem teljes erőnket összeszedve, férfias elszántsággal szembe néztünk a sivár viszonyokkal s egyesületünk kiadta a jelszót: Segíts magadon, az Isten is megsegít! Évekig tartó küzdelem, évekig tartó töprengés

és gyötrődés, évekig tartó nagy áldozatkészség mégis meghozta gyümölcsét, megálltuk a sarat, s büszkén tekinthetünk vissza az elmúlt évek teljesítményeire. Kicsinye-nagyja összefogott, odavitte a halászat oltárára nélkülözhető anyagi eszközeit s megteremtette azokat a feltételeket, amelyek biztató jeleket mutatnak a jövőre. A forró sivatagban vándorló egyesületünk végre, úgy látszik, oázisba jutott s jóleső, friss forrásvízzel üdíti fel halálra kimerült tagjait.

Csak az önfentartás elszántsága lehet ilyen erős, csak az mutathat fel ilyen eredményeket. Nem haladhatunk el szó nélkül ezek mellett az események mellett, háladatos szívvel emlékezünk meg a tógazdaságokról és halászati társulatokról, amelyek területük arányában több ízben nagyszemű önkéntes adományokat tettek az egyesület céljaira. Nem feledhetjük az alapító tagokat, akik kényszer nélkül önként adták tagdíj-járulékukat, hogy ezzel egyesületünk mozgató erejét, elszánt kitartását a végsőkig fokozzák.

Összefogott mindenki, aki a magyar halászatot szereti, aki a magyar halászatot fejleszteni akarja. S ennek a nagy összefogásnak, önzetlen áldozatkészségnek megvan az eredménye: élünk, élni, fejlődni akarunk, élni és fejlődni fogunk, mert alkatrésze vagyunk annak a nagy eszmének, amely az elvesztett, a ködbe hullott egészet Isten örök igazságába vetett hittel, törhetetlen elszántsággal újból vissza akarja, s vissza fogja állítani.

Ha az áldozatkészség és tetterő, amely az elmúlt évben megnyilvánult, a jövőre is megmarad, ha egyesületünk tagjai és jóakarói erkölcsi és anyagi támogatásukat a jövőben sem tagadják meg tőlünk, biztosra vehetjük, hogy egyesületünk minden tekintetben fejlődni fog, s bizton indulhatunk a homályba burkolt újesztendő felé, mert ily körülmények között, ha egyeseknek nem is, de az összeseknek boldog, boldogabb új esztendő lesz az, mint az elmúlt. Adja Isten, hogy úgy legyen!

Budapest, 1927. évi január hó 1-én.

Fischer Frigyes
ügyv. titkár.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Értesítjük tagjainkat és a „Halászat“ olvasóközönségét, hogy a múlt havi számunkban hirdett

halászlati tanfolyamot

az eddig jelentkezők többsége óhajának megfelelő időben **1927. évi február hó 24-én**, csütörtökön kezdjük meg. Kérjük mindazokat, akik a tanfolyamon résztvenni szándékoznak és *eddig még nem jelentkeztek*, hogy részvételüket a „Halászat“ szerkesztőségének február hó 1-ig bejelenteni sziveskedjenek, mert a jelzett határidőn túl jelentkezők csak későbbi tanfolyamon vehetnek majd részt, mivel a tervbevetett gyakorlatokon csak korlátozott számú résztvevővel lehet sikeresen foglalkozni.

A m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomáson (Budapest II. Debrői-út 15. sz. IV. pavillon, közlekedés a 14, 44, 61 és 77 sz. villamos kocsikon a fogaskerekű vasutig) megtartandó halászlati tanfolyam

programmja:

- Február 24-én** 9 órakor: A tanfolyamot megnyitja Répássy Miklós ny. földművelésügyi államtitkár, az Orsz. Halászlati Egyesület alelnöke.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 10—10-ig. Dr. Korbuly Mihály kísérleti igazgató, a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás vezetője: A vizek tisztántartása, s a szennyvízkérdés.
- „ „ 10—11-ig. Pataky Beksits Tibor, a haltenyésztő és halkereskedelmi r. t. igazgatója: Újabb tapasztalatok a tógazdaságban.
- „ „ 11—12-ig. Lindmeyer Antal kir. adjunktus: Az élővizek öntisztulása.
- „ „ 12—1-ig. Dr. Unger Emil kir. adjunktus: Halbetegségek.
- 3—5-ig. Biológiai gyakorlati bemutatók.
- Február 25-én** 9—10-ig. Dr. Dobránszky Béla kormányfőtanácsos, az Orsz. Hal. Egyesület alelnöke: Halértékesítés.
- „ „ 10—11-ig. Fischer Frigyes min. oszt. tanácsos: A rák.
- „ „ 11—12-ig. Dr. Unger Emil: A népesítési biológiai hatása a pontyos tógazdaságban.
- „ „ 12—1-ig. Dr. Maucha Rezső kir. adjunktus;

Ujabb szempontok a halastavak trágyázásánál.

„ „ 3— $\frac{1}{2}$ 4-ig. Lindmeyer Antal: A tótala-jokról.

„ „ $\frac{1}{2}$ 4—5-ig. Kémiai gyakorlati bemutatók.

Február 26-én $\frac{1}{2}$ 9— $\frac{1}{3}$ 10-ig. Németh Endre kir. mérnök: A tógazdaságok műszaki berendezéséről.

„ „ $\frac{1}{2}$ 10—10-ig. Répássy Miklós: Fejezetek az új halászlati törvényből.

„ „ 10— $\frac{1}{2}$ 11-ig. Pontyivátás.

„ „ $\frac{1}{2}$ 11— $\frac{1}{2}$ 12-ig. Dr. Maucha Rezső: A haltakarmányokról, tekintettel azok vitamin-tartalmára.

„ „ $\frac{1}{2}$ 12— $\frac{1}{3}$ 1-ig. Fischer Frigyes: A halászlati törvény végrehajtása.

„ „ $\frac{1}{2}$ 1-1-ig. Corchus Zoltán haltenyésztő: Tógazdasági könyvelés.

„ „ 1—2-ig. Ifj. Zimmer Ferenc halnagykereskedő: Halászlát, halkereskedelem, halszállítás, halkezelés.

Időrendi és egyéb változások fenntartva.

A tanfolyam látogatása díjtalan.

Szállásról és ellátásról a jelentkezők maguk gondoskodnak.

A jelentkezés egyszerű levelező-lapon történhet pl. a következő forma szerint: A „Halászlát“ szerkesztőségének, Budapest, II., Debrői-út 15. Alulírott a halászlati tanfolyamon résztveszek. X. Y. halászlazmester. *Olvasható névaláírást, a foglalkozás megjelölését és pontos lakáscímet kérünk!*

Budapest, 1927. január hó 15-én.

Az egyesület elnöksége.

Egyesületünk a szakismeretek terjesztésének szolgálatában.

Napilapok hasábjain, neves államférfiak nyilatkoztaiban gyakran olvashattuk, hogy nemzetünknek nem lehet manapság előbbrevaló feladata a háború és utókövetkezményeinek: a romoknak sikeres eltakarítása után, mint a *szorgalmas hétköznapi munka*. Akként is nyilatkoztak hazánk hívatott vezető egyéniségei, hogy ha lehetőleg mindenki tisztességgel-becsülettel megteszi a maga kötelességét *azon a helyen ahová képességei, sorsa és viszonyai állították* és ott igyekszik a tőle telhető legkülönb munkásságot kifejtteni, akkor nemzetünk kiemelkedik mostoha sorsából és hamarosan a szebb jövő hajnalhasadását fogjuk mindannyian köszönteni. Szűk határainkon belül így az egyének jóléte gyorsan hódítana teret, kifelé pedig tekintélyben gyarapodna hazánk és tiszteletreméltó, hatalmas erőt mutatnának állapotaink. Más út pedig, melyre a sorsunk jobbrafordítása irányában léphetnénk, egyáltalán nincsen. Mindezt elég sokszor ismételték legnagyobb tekintélyeink, de ez a dolog egyébként is oly igaz és minden magyar ember előtt annyira ismeretes, hogy fölöslegesnek látszik egy szaklapban emlegetni. Pedig mégsem fölösleges! Mert ezzel mutathatunk rá tán legjobban arra, hogy nekünk, kiket képeségeink, sorsunk, hívatásunk az ország halasvizeinek gondozására, a halászlát, haltenyésztés és -értékesítés

munkahelyeire állított, sem szabad csüggednünk, s ha az elmúlt évek „konjunktúrája“ megszűnt is, lankadatlanul tovább dolgozni legelső hazafias kötelességünk, hogy a hazai halászat, haltenyésztés és értékesítés ügyét mind magasabb nivóra emeljük. Kiki a maga munkakörében. Ebben a nemzeti munkában egyesületünk tőle telhetően szüntelenül segítségére van tagjainak és lapunk minden olvasójának, midőn minden fölmerülő konkrét ügyben védi a jogos érdekeket, eljár a hatóságoknál, kedvezményeket eszközöl ki. A magyar halászok, haltermelők és kereskedők összességének érdekeit pedig állandóan szolgálja a *szakismeretek terjesztésével*.

Kézenfekvő dolog, hogy akár van halászati konjunktúra, akár nincs, legyen bár a hal drága vagy olcsó, a halásznak, haltenyésztőnek és -értékesítőnek nem lehet más törekvése, mint az, hogy az adott viszonyok között munkájával a lehető legtöbbet, legjobbat és legolcsóbban produkálja. Ehhez pedig *szakismeretek* szükségesek.

A tudomány folyton halad, annak eredményeit, haladását a gyakorlatban alkalmazni kell tudni. A konjunktúra ezen a tényen semmit sem változtat! Egyesületünknek és lapjának: a Halászatnak első és egyik legfontosabb feladata marad tehát mindenkor a *szakismeretek terjesztése!* Ugyanez a célja az időnkint megjelenő egyéb nyomtatott kiadványoknak, a halászati tanfolyamoknak és egyes szakelőadásoknak is.

Ebben az irányban az egyesület a jövőben — hála az ügyet anyagilag is támogatóknak — többet tud majd tenni az eddigénél is.

Ami lapunkat illeti, ez — mint olvasóink most tapasztalhatják — új, szép ruhában jelenik már meg: finom fényes papírosra nyomatjuk, mint a háború előtt. Ez az első lépés. Terjedelmének további növelését most még nem tudjuk ugyan megvalósítani, de viszont a XXVIII. évfolyam kezdetén látszólag jelentéktelen, de valójában igen öröndetes újítást találnak olvasóink: lapunk elején a közlemények címeit, olykor azok rövid tartalmát is, idegen nyelven, németül vagy angolul is közöljük. Öröndetes ez azért, *mert szükséges volt.* A Halászat ugyanis eljut már messze külföldre, még Amerikába is, mint egyes külföldi halászati folyóiratok cserepéldánya, jelezve ott, hogy vagyunk és dolgozunk mi is, magyar halászok!

Az egyesület első külön kiadványát, a nyolc évvel ezelőtt megjelent „Magyar Édesvízi Halhatározót“ most követte a második. Egész kis kiadvány, de nagyon fontos és szükséges. A vízben oldott oxigéntartalom meghatározására való útmutató ez, táblázattal, erős kartonpapírosra nyomatva, tógazdáink állandó használatára szánva. A lapunkban már jelzett legközelebbi nagyobb-szabású kiadvány a „Halászati és Haltenyésztési Szakismeretek Vezérfonala“ lesz, mely rövidesen sajtó alá kerül.

A második halászati tanfolyam programját e lap-példány más helyén olvashatják egyesületünk tagjai és előfizetőink, akiket ezúttal is kérünk, hogy már most sziveskedjenek jelentkezni. Tanfolyamunkon ezidén az előadók száma jóval nagyobb lesz, mint tavaly volt, s köztük a gyakorlati haltenyésztés legkiválóbb hazai képviselői.

Fokozott erővel induljon meg tehát a mi munkaterünkön is a tevékenység ebben az esztendőben. Istenbe vetett bizodalommal menjünk előre, fáradozásunk nem lehet hiábavaló, mert része az a nemzeti újjáépítés nagy munkájának!

Dr. Unger Emil.

Az ivadék-szállítás kedvezménye.

Mindenki tudja, hogy a halászati termelés egyik legfontosabb tényezője a gyorsnövésű nemes halanyag. Ezért minden tógazda büszke arra, ha halait dicsérik, s mindegyik iparkodik halanyagát a lehető legjobb szinten tartani. Minthogy pedig a termelés támogatása, s ezzel kapcsolatban a jó anyag beszerzése igen fontos, úgy az egyesület, mint a halászati felügyelőség utóbbi években mindent elkövettek, hogy a *szállítási díjak mérséklésének kieszközlése* révén a tenyészanyag beszerzését minél olcsóbbá tegyék.

Legutóbb a felügyelőség felterjesztése folytán a m. kir. földmivelésügyi miniszter úr a következő átiratot intézte ebben az ügyben a kereskedelemügyi miniszter úrhoz:

„Az Országos Halászati Felügyelőség jelentése szerint a nemes halivadék és tenyészhal elosztása az utóbbi években nem történt a kívánatos mértékben.

Minthogy a halászati termelés eredménye csaknem kizárólag a tenyészanyag jóságától függ, ezen fontos gazdasági ág termelésének szinten tartása és fokozása csak úgy biztosítható, ha a nyílt vizeket (Duna, Tisza, Balaton, Velencei-tó stb) és az ország 140 helyén szét-szórtan fekvő tógazdaságokat gyorsnövésű, nemes halivadékkal minél bőségesebben látjuk el.

Az ivadékszállítások megcsappanásának okát szak-kezeim jelentése szerint legnagyobb részt a szállítási drágaságában kell keresni. Ezen kérdés részletes kifejtését és az ehhez fűzött kérelmemet van szerencsém Nagyméltóságodnak tisztelettel a következőkben előadni.

Az ivadékszállítás, figyelemmel arra, hogy az ivadéknak frissen, életerősen kell a rendeltetési helyére érkezni — ma már kizárólag halaskocsiban történik. A szállítást főként az drágítja meg, hogy a halszállító kocsit az ilyen szállításoknál alig 10%-ra van kihasználva, s sajnos, hogy az ily természetű szállítmányok különlegessége azt hozza magával, hogy a halaskocsit jobban *nem is lehet* kihasználni.

A *nyílt vizek*, Duna, Tisza, Balaton stb. halállományának szaporítása és gondozása Magyarország területén ezidőszert 39 halászati társulat feladatát képezi, amelyek a kötelékükbe tartozó vizek gondozása céljából évenként halivadékot szoktak kihelyezni. A kihelyezésre kerülő ivadék mennyiségét az 1. sz. kimutatás mutatja, mely szerint úgy az 1925., mint az 1926. évben az *egyes halászati társulatok* részére szállított ivadék 10—15 q között ingadozott.

A *tógazdaságok* tenyészanyag szükséglete kat. holdankint legfeljebb 10—15 kgr-ra tehető. Minthogy Magyarország 140 tógazdasága között nem sok van, amely 100 kat. holdnál nagyobb, nem tévedünk, ha az ivadékszállítások mennyiségére egy 100 kat. holdas tógazdaság szükségletét vesszük alapul. Egy ily tógazdaság teljes benépesítésére legfeljebb 10—15 q halivadék szükséges. Ez a mennyiség a tényleges szállítások átlagát felülmulja, amit a 2. sz. kimutatás igazol, mely az ez év tavaszán feljegyzett szállítások egy részét tartalmazza, s amely szerint a 15 szállítás átlagsúlya 10·7 q-t tesz ki.

Az eddig elmondottak szerint a halaskocsiban szállítható ivadék legfeljebb 10—15 q lehet. Ezt a felsorolt gazdasági okokon kívül az is indokolja, hogy a nagyszámu ivadék oxigén-szükséglete jóval több, mint a kifejtett piaci árúé, s így ez okból is nagyobb számu, de sokkal kevesebb súlyú ivadék kerülhet egy halas kocsiba.

A halaskocsiban szállított halak fuvardíja a Vasúti Árudíjzabás I. Rész B. szakasz XXIV. fejezet 3. pontja szerint tekintet nélkül a tényleges súlyra, 10.000 kg. átlagsúly után fizetendő. Az átlagsúly szerinti számítást úgy nálunk, mint Auszriában és Csehországban az érdekeltek kérelmére célszerűségi okokból vezették be. A halszállítmányok mérlegelése ugyanis forgalmi, üzembiztonsági és súlymegállapítási okokból elháríthatlan nehézségekbe ütközik. Az élő halszállítmányokat rendszerint személyvonatok továbbítják s így a mérlegelés miatt a csatlakozásokat nem lehetne betartani, de mérlegelés esetén a halaskocsi bruttó súlya a víznek elhasználása és pótlása folytán szállítás közben állandóan változnék.

Az eddig elmondottak szerint ivadékból egy halaskocsiban legfeljebb 10—15 q-át szállítanak, s ugyanakkor a díjtétel 100 q után számít. Eszerint 10—15°/_o netto súlyra 85—90°/_o tárasúly esik. Oly sok egyéb elkerülhetetlen költség terheli a halaskocsi szállítmányát (üres menet km.-pénze, a vízzel töltött kocsi fuvardíja, benzin és olaj beszerzése, a kocsi és motor fenntartása, amortizációja, a halaskocsi fővizsgái stb.) hogy a szállítható csekély mennyiségű ivadék ezt a nagy mértékű megterhelést nem bírja el.

Ivadékból esztendőben igen olcsó ivadékot lehetne szerezni, s azzal a folyók és tavak halállományát jelentősen fokozni, de a szállítás oly tetemes költséggel jár, hogy még az ingyen felajánlott ivadék átvételét is meg kell gondolni. Így történt meg, hogy az ugrai tógazdaság 1924. évben 140 q ivadékot ástott el az ország közgazdaságának legnagyobb kárára, mert nem akadt, aki elszállította volna. A Balatonba 1925. évben 300 q-án felüli mennyiségű nemes pontyivadékot bocsátottak be, ez évben már csak 30—40 q-át.

Ezek mellett a szomorú és közgazdaságunkra mérhetlen kihatású jelenségek mellett nem lehet, nem szabad könnyen elhaladni, mert az ivadékszállítás csökkenése a piaci árú szállításának fokozott visszaesését fogja a jövőben előidézni, s ezzel az eddigi exportlehetőségek egyikét fogja megszüntetni.

Mindezek alapján engedje meg Nagyméltóságod, hogy az ivadék és anyahalak szállítására vonatkozó kedvezmény mértékére nézve szakközveim előterjesztéséhez képest azt javasoljam, hogy a Vasúti és Közlekedési Közlöny 1925. XII. 30-i 54. számának mellékletében megjelent díjkedvezmény 6. pontja — az egyéb rendelkezések és megszorítások érvényben tartása mellett — akként módosíttassék, hogy a halivadék és tenyészhal fuvardíja ne a Magyar Vasúti Árudíjzabás I. rész B. szakasz XXIV. fejezet 3. pontja szerint 10.000 kg. hanem 5000 kg. átlagsúly alapján számítassék.

Ezen kedvezmény megadását nézetem szerint nem befolyásolhatja az, hogy az ivadékszállításra már kedvezmény áll fenn, mert a jelenlegi díjtételek a kedvezmény dacára is még mindig elviselhetlenek, és mert az 5000 kg. átlagsúly elfogadása nem jelentené a szállítási díj felére való leszállítását, hanem jóval kevesebbet, mivel 10.000 kg.-nál a „c” alosztály, 5000 kg.-nál a drágább „b” alosztály díjtételei nyerneek alkalmazást.

Fenti kérelmem támogatására tisztelettel megemlítem, hogy a kérelem teljesítése a m. kir. államvasutak bevételét nem igen veszélyezteti, mert az olcsóbb tarifa mellett előreláthatólag lényegesen nagyobb lesz az ivadéknak szállítása.

Végül kérem Nagyméltóságodat, hogy az őszi ivadékszállítások közelségére való tekintettel bölcs elhatározásáról, s intézkedéséről mielőbb értesíteni méltóztassék.

Budapest, 1926. szeptember 24-én.“

Erre az átiratra december hó végén a kereskedelemügyi miniszter úrtól a következő válasz érkezett:

„Folyó évi szeptember hó 26-án 8726/926. V/B. 2. sz. a. kelt nagybecsű átiratára tisztelettel értesítem Nagyméltóságodat, hogy egyidejűleg utasítottam a m. kir. államvasutak igazgatóságát, hogy a halivadékra (ivadékhalak) és az ezekkel együtt szállított anyahalakra ezidőszert fennálló díjkedvezmény megszüntetésével a kocsirakományokban feladásra kerülő halivadékra és ezekkel együtt szállított anyahalakra jövőre nézve azt a díjszámítást érvényesítse, hogy a fuvardíj a díjszabásszerű díjtételek alapján 5000 kg. átlagsúlyért számítassék.

A halivadékra fennálló fuvardíjkedvezmény ezen intézkedéssel 20°/_o-kal fokoztatott, vagyis az ekként érvényesítendő díjmérséklés a díjszabásszerű (8/b. osztály díjtétele 10.000 kg. után) díjszámítással szemben 40°/_o-os engedményt jelent.

Ezzel a jogos igényeket kielégítetteknek kell tekintem annyival is inkább, mert a díjmérséklések fokozásánál a m. kir. államvasutak pénzügyi helyzete határok betartását teszi elkerülhetlenné.

Budapest, 1926. évi december hó 13-án.“

Mindenesetre megértésről tanuskodik a kereskedelemügyi miniszter úr ezen intézkedése, mellyel a meglevő kedvezményt fokozza, csak igen féltő, hogy az idej ivadékszegénynek látszó szezonban nem igen fogjuk ezt a magasabb kedvezményt kellően kihasználni tudni. Mégis örvendetes, mert lehet, hogy a jövőben sokkal jobban vehetjük majd hasznát.

F.

A németországi pontyértékesítésről.

Tekintettel a fennálló magyar-német kereskedelmi összeköttetésre, mely hazánk ponty-termelését és halértékesítését is befolyásolja, a magyar haltermelők és halkereskedők érdekében állónak véljük, ha a német édesvízi halpiac karácsony-előtti helyzetéről olvasóinkat tájékoztatjuk. Legcélszerűbbnek látszik, ha az egyik német halászati szaklapot magát szólaltatjuk meg.

Paul Vogel saját lapjában a német tógazdaságok által követendő következő irányelveket tartja elengedhetetlenül szükségességeknek ebben az újesztendőben:

1. A termelés fokozása s ezáltal a termelési költségek csökkentése.
2. Az 1. pontban kitérített cél előfeltételeként: a tavak javítása és az okszerű takarmányozás általános alkalmazása.
3. A tókarbantartás és javítás, valamint az üzemi költségek közös, szervezeti alapon való finanszírozása.
4. Elsőrendű árú termelése és a német halfogyasztás propagandája.
5. Vámvédelem, vagy a behozatal kontingentálása.
6. A tógazdák szoros összefogása a „Német Tógazdák Egyesületében.”
7. A nagykereskedelemmel való megegyezés és együttműködés az áralakulás és a behozatal tekintetében.

Ezek a feladatok — írja a német szerző — komoly akarattal megoldhatók. „Jól tudom, hogy manapság még sok tógazda nehéz viszonyokkal küzdök, minék következtében keveset vagy semmit sem keres (! a Szerk.) s ezért azt hiszi, hogy a magasabb árak segítenének rajta. Miután azonban a múlt és a jelen az erre irányuló törekvések hiábavalóságát már bebizonyította, más utat-

módot kell magunk részére kijelölnünk. A fenti pontokba foglaltakat elfogadhatjuk, mint a leginkább célra vezető és leghatékonyabb irányelveket. Ez az önségély útja s mint ilyen, mindig a legbiztosabb.“

Ezeket azért ajánlja a német tógazdáknak Vogel, mert: „a német tógazdálkodás nehéz harcot vív. A termelés visszaesése, mint a háborús évek elkerülhetetlen következménye, még mindig nem szűnt meg; az üzemanyagok megfogytak, a terhek és a termelés költségei emelkedtek, s a termelvények árválulása, mely ezeket kiegyenlítené, nem volt elérhető. Mind e bajok azonban mégsem hozták közös táborba a tógazdákat, hanem ellenkezőleg, soraikat megbontották. Az ellentét a kereskedelem és a termelés között kiélesedett, ahelyett, hogy mindkét részről közeledés történt volna. Termelvényeink érdekében újra védővámokért harcolunk.“

Ezek vannak a német lap évvégi szózatában, mutatva, hogy a hozzánk mérve ma is hatalmas Német Birodalom édesvízi haltermelése ugyancsak komoly bajokkal küzdök.

Még jobban láthatjuk az ottani helyzet képét az idézett lap ugyanazon száma vezető cikkének tartalmából, melynek címe: „A pontyállomány visszatartása.“ „Magától érthető dolog, hogy minden termelő saját termelvényének a lehető legjobb árat akar biztosítani, és valóban szükséges is, hogy a termelő pontosan tájékozódva legyen az elérhető ár felől. A ponty nagytermelő részére e tekintetben a cottbusi haltözsde az irányadó, még akkor is, ha a tőzsdenapok eredménytelenül folynak le, mert ez esetben a nagytermelő tudja, hogy nincs vásárlási kedv, s ilyenformán már csak a *berlini hivatalos napi árjegyzés után igazodhatik*. Esetleg még a szaklapok információja és a tógazdaságok érdekvéviselői által szolgáltatott adatok után is.

Mindezen információk eseteiben azonban fölmerül a kérdés: olyan tételekről van-e szó, melyek a termelőhöz közel, kedvező helyen jobban adhatók el, vagy nagytermelők kvantumairól, melyeket a fogyasztó központoktól távol eső helyeken kínálnak eladásra?

Továbbá lehetséges-e az eladás kiskereskedőknek, vagy kénytelen lesz-e az üzletet nagykereskedővel kötni?

Aki éber és a kellő pillanatot kihasználja, a helyes tájékozódások alapján talán néhány márkával kedvezőbbben adhat el, ámde ez a módszer a mai viszonyoknak mégsem felel meg. Az így nyert előnyök mellett túlnyomó hátrányokkal jár együtt.

Először is ez a kedvező alkalomra való várakozás az áru visszatartását tételezi fel, ami végre is a kínálat erősödését és ezzel az általános áresést eredményezi. Ez a veszély nem lenne oly nagy, ha a német piacnak csak a német termelés értékesítésével kellene számolni, vagy ha a háború előtti értékesítési viszonyok között történnék minden ma is.

Két év óta azonban sok minden megváltozott s a 1925. év ősze óta teljesen más viszonyok uralkodnak a pontypiacon.

Hogy ezeket az új viszonyokat helyesen ítélhessük meg, a következőket kell meggondolnunk:

Az egész német ponty termelés értékesítési szempontból a következő három csoportra osztható:

I. A Német Birodalomban körülbelül 40—50.000 egyes- vagy kistavak vannak szétszórtan, melyek termése a helyszínen fogy el.

II. Van továbbá ugyanott nagyobb számú közép és kis tógazdaság, melyek termésüket részben helyben, részben a környéken kiskereskedőknek adják el.

III. A harmadik csoportba tartoznak a nagyüzemek;

amennyiben ezek Németország bizonyos részein csoportosan terülnek el (Szilézia, Lausits, Szászország, Bajorország) az e területen ezáltal beálló túlprodukción folytán kénytelenek termésüket az onnan messze fekvő fogyasztó területekre szállítva elosztani. Ez a harmadik csoport az, mely eddig rá volt utalva arra, hogy Cottbusban évenként a nagykereskedelemmel alkúba bocsátkozzon, Ez az alkudozás mindaddig végül és egész jól sikerült, míg ott a termelőket olyan egyének képviselték akik egymásnak konkurrensai voltak, s akik kölcsönösen arra törekedtek, hogy a termelők által kínált árút *egymás elöl elvásárolják*.

Ez a hosszú évekig tartó állapot már megszűnt, s ezért az értékesítési helyzet egészen más, mint amint az idej cottbusi halvásáron a termelők még mindig reméltek.

A német nagykereskedelem, — csak az elég tökéletes arra, hogy a III. csoportban említett nagytermelők árujának elosztásánál számba jöhessen, — ma egységes vezetés alatt működik és sokkal jobban megszervezett és sokkalta nagyobb teljesítő képességű elosztó-apparátus felett rendelkezik, mint valaha.

Ez az apparátus nagy tőkével dolgozik, s mint egységes szervezet körülbelül 50 saját speciálvagónt járat s magas kereskedői intelligenciával bíró tapasztalt szakemberek vezetése alatt sok alkalmazott és munkás áll szolgálatában. (1926. dec. 15.-i szám.)“ (Folyt. köv.)

Horgászás a Balatonon.

írta: L. Kiss Aladár.

Utányomás tilos.

Gyenesdiás, 1926. július hó.

Nincsen szándékomban fölfedezni a balatoni horgászat, avagy tanácsot, útbaigazítást adni a balatoni horgászoknak, különösen azoknak nem, akik már évek óta itten szórakoznak a szép nyári hónapok alatt, de írásra ösztökél az, hogy a kellemesen eltöltött hetek alatt szerzett tapasztalataimat köztudomásra adjam.

Úgy hiszem, nem lehet érdektelen horgásztársaim előtt, ha az itten szerzett észleleteim és a folyóvízi pontyozás között némi párhuzamot vonok és sorbavetem az itteni pontyozás előnyeit és hibáit. Egyúttal nem hagyhatom szó nélkül (ne mondjuk ellenszenvnek, inkább holmi maradiságnak) azon közérzést, amelybe minden rétegében a szegény sporthorgász manapság még nálunk beleütközik. Hol vagyunk mi ezen a téren a külföldi közönség megértésétől és elfogulatlanságától!

Ezen legutóbbi gondolatom az, amelyről a legtöbbet kellene írnom és szinte segítségemre jön báró Szurmay Sándornak mélyenjáró szép cikke, amelyet „A kezdő sporthorgászokhoz“ intéz a „Halászat“ legutóbbi számában. Maga ezen téma azonban annyira kényes és annyi megválogatott szót kíván, hogy kerek egészet csak egy teljesen különálló cikkben lehet adni.

Anno 1910/1912-ben horgásztam utoljára a Balatonon Alsóörsnél, az idén pedig szabadságomat a Keszthely melletti fürdőtelepen, Gyenesdiáson töltöttem, ahol, ha sok tapasztalatot szereztem is, de nem eleget.

Mert tulajdonképpen mi is érdekelhetett volna itten más, mint az eljárás a pontyozásnál, a horgokésztség és az időjárás mikéntje, amely a jó pontyozást elősegíti, avagy annak jó eredményét csökkenti, megakasztja.

Azt ugyanis a balatoni bennszülött horgásznak el kell ismerni, hogy ők az egymásra utaltságukban, bizonyos

megszokottságnál tovább nem mennek s talán a jelenben használt és évtizedek előtt összeállított horogkészségük ugyanaz maradt ma is és újítás azon, úgy kell hinnem, vajmi kevés történt. De nem fogom szó nélkül hagyni azt sem, mely olyan frappánsul jellemzi a horgász lelki-világát, hogyha valami új dolog az ő megrögzött megszokottságából kizökken.

Hogy milyen erős az ellentét a folyóvízi és balatoni horgászás között, azonnal kitűnik, hacsak két dolgot említek föl. Az egyiknél, ha a víznek állandó sebességét, a másikinál pedig annak mozdulatlanságát nézem, vagy figyelembe veszem mindkettőnél a mélységet, amely nálunk a folyóvízen 3—8 méter, itten pedig a Balatonon 70—120 cm között váltakozott.

Az első napok alatt általános szemlét tartottam és két bennszülött horgászra akadtam, ezenkívül velem együtt négy sporthorgász volt ott, akik ezen kellemes szórakozást űzték. Természetesen engem csak a bennszülött horgász érdekelt és amit itten megfigyeltem, őtőlük láttam.

Legjobb lesz, ha leírom mindjárt horogkészségüket.

A horognyélnek mondott rész állott egy 2—2¹/₂ méter hosszú mogyorófából, melynek csapóvége olyan vastag volt, mint nálunk folyóvízieknél a horognyélnek másik vége, azaz a fogó része. Ezután jött a nálunk selyemzsinórnak nevezett sodrott kenderzsinór, amelynek 2—3 milliméter vastagsága annak erősségét kritikán felül igazolta. Maga a horog pedig, az ezen a vidéken megszokott formájú és vastagságú volt, tehát annyira erős, hogy nálunk az olyant a 10—16 kilós harcsák fogásánál is túlerősnek találunk. Műndezt kiegészíti a „póta“, amely a tulajdonképeni dugópedzőt helyettesíti. Nehezéket is használnak, de az számba sem vehető vékony ólomlapocskák, amely 2 cm hosszban a vastag zsinórt átéri. Ebben a csöndes vízben még ez a kis nehezék is felesleges, amennyiben az átnedvesedett vastag zsinór és a súlyos horog a csalétekkel (nagy kukoricaszem) már azt pótolni látszik. A zsinórt többnyire megrögzítik a csapóvégnél és a vastagabb fogó rész felé, de láttam már olyan bennszülött horgászt, aki már „rollnit“ is használ, amelyen 15 méter zsinór volt feltekerve, maga a zsinór pedig a nyélre erősített drótkarikákon szaladt végig.

(Folyt. köv.)

IRODALOM—KÖNYVISMERTETÉS.

Aquila. Madártani folyóirat. Szerkeszti Csörgéy Titusz. 32—33. kötet. Kiadja a M. kir. Madártani Intézet. Budapest, 1926. 328 oldal.

A Madártani Intézet folyóirata most is igen szép kiállításban, gazdag tartalommal jelent meg.

Minket halászokat a vízimadarak mindig érdekelnek, s ezért néhány adatot közlünk itt az értékes folyóiratból.

A dankasirályról Schenk Jakob írja a következőket: Egy meggyűrűzött példányt lelőttek 1925. ápr. 14-én a Velencei tavon. Legalább 10 éves volt, amit csak a gyűrű mintázata alapján lehetett megállapítani. Eddig ez a legöregebb meggyűrűzött kézrekerült dankasirály. Mivel a gyűrűbe vésett adatok az idő folyamán lekoptak, nem lehetett megállapítani biztosan, hogy ez a madár mikor és hol lett vele megjelölve.

Egy másik dankasirályt fiókakorában 1923. június 4-én **Warga Kálmán** jelölt meg a Velencei tavon. Kézrekerült ugyanazon év december havában a Sele folyó torkolatánál, Olaszország Salerno tartományban, amiről **Schlaepfer G.** értesítette a m. kir. Madártani Intézetet. A madár tehát félév alatt került meg, 800 km. távolságban.

Másik fiókat szintén **Warga K.** jelölte 1924. június 13-án a 16535. sz. gyűrűvel. Ezt a madarat ugyanazon év november 21-én ejtették el a Valli di Comacchióban, a dankasirályoknak ezen a nagy gyülekezőhelyén Olaszországban, hol már sok velencei tavi gyűrűs sirály került kézre. **Baccarini A.** jelentése. Távolság 580 km.

A negyedik és ötödik dankasirályfiókat **Schenk Jakob** jelölte, 1924. június 5-én a 4359. és 4360. sz. gyűrűvel. Egyik Erdőcsokonyán november 21-én, másik a hortobágyi halastavaknál szept. 20-án került meg, a jelölés helyétől 160, illetve 200 km. távolságban.

A bibicék, melyeket **Schenk Jakob** jelölt meg, ugyancsak nagy utakat tettek téli szállásra való vándorlásuk közben.

Az Apaj pusztán (Ürbő) jelöltek (1924.) közül egyik Róma közelében (november), a másik Északafrikában, Marokkóban Rabet közelében, a harmadik Franciaországban, a Rhone völgyében került meg 800—2700 kilométer távolságban!

A batlák közül az egyik fiókakorában gyűrűzöttet, melyet **dr. Keller Oszkár** jelölt meg 1922. június 11-én a Kisbalatonon; 1925. március 19-én Spaccaferno mellett ejtették el, Sicilia szigetén, 1100 km. távolságban. Prof. **Vincenzo Assenza** jelentette.

A kanalas gémekek közül **Warga K.** 1923. június 15-én jelölt meg többeket a Kisbalatonon. Egyiket ezek közül elejtették az északafrikai Tunisban, Monastir melletti lagunákban 1924. aug. 3-án. Jelentette a Chasseur Française alapján **A Mathey Dupraz.** Távolság 1350 km.

Feltűnő jelenség, hogy ez a madár már augusztus elején Afrikában volt, vagy talán, mint ivarilag még éretlen, nem is tért vissza hazájába. A megjelölt batlák közül még három megkerült. Ezeket fiókakorukban jelölte meg **Schenk Jakob** a Kisbalatonon az elsőt 1925. május 17-én, a másik kettőt 1925. május 28-án. Az egyiket ezek közül már július 17-én elejtették Soljani mellett a Szerémségben, a másik kettő pedig szeptember 14-én Boglárán, illetve november 20-án Perlaszon került kézre.

Érdekes, hogy az egyik „még szeptember havában a telep közelében tartózkodik, addig a másik már július végén a téli szállásba vezető úton van. A perlaszi példány arra enged következtetni, hogy miként a batla, úgy a kanalasgém is esetenként nem a szülőföldről indul a téli szállásába, hanem olyan területről, amely ennek még csak irányába se esik.“

Ismét sok tanulsággal járt a gólyák megjelölése is:

1. Fióka, jelölte **Schenk Jakob** 1914. július 3-án Tiszakesziben 6703. sz. gyűrűvel. Elejtették 1921. augusztus 20-án Sárospatakon. **Szemere A.** jelentése. Kor 7¹/₄ év. Távolság 60 km. Irány EK. (Mily hosszú utakat tehetett meg ez a madár életében!)

2. Fióka, jelölte **Szalay A.** 8089. sz. gyűrűvel. 1915. július 3-án Várdarócon. Pontos elejtési ideje ismeretlen. A gyűrűs lábat **R. Natscheff** találta 1926. január havában Jambol mellett Bulgáriában. Valószínűleg az 1925. évi őszi vonuláson pusztult el. Kor kb. 10 év. Távolság 700 km. Irány DK.

3. Fióka, jelölte **Graefl A.** 1921. július 18-án Kétútközön, 7206-os gyűrűvel; holtan találták ugyanott 1924. június 15-én. Kor: 3 év.

4. Fióka, jelölte **Müller P.** 1922. június 28-án. Kevevárán 716-os gyűrűvel, elejtették 1924. november havában **Kirando** mellett, a Tanganyika területen, Angol-Kelet-Afrikában. **Pater Terneer J.** jelentése. Kor 2¹/₂ év. Távolság 5800 km. Irány DDK.

5. Fióka, jelölte **Kálmán S.** 1922. július 28-án Nyírbélteken 7245-ös gyűrűvel; kézrekerült 1924. szeptember második felében El Obejd mellett, Angol-Sudán Kordofan tartományában. **Capt. Brocklehurst AC.** jelentése. Kor 2¹/₂ év. Távolság: 4000 km. Irány DDK.

6. Fióka, jelölte: **dr. Thobias Gy.** 1923. június 23-án Aszalón 8308. gyűrűvel. Kézrekerült Steyersberg mellett, Alsóausztriában, 1925. május 17-én. A steyersbergi uradalom jelentése. Kor 2 év. Távolság 370. km. Irány Ny.

7. Fióka, jelölte **Fazekas L.** 1923. június végén Sáriban 7528-as gyűrűvel; holtan találták 1925. július 15-én Kat-Konare mellett Bulgária Stanimoka kerületében **Stereff St.** jelentése. Kor 2 év. Távolság 700 km. Irány: DK.

„A délkelet felé elvonuló gólyák vonulási útjait az eddigi eredmények alapján teljesen ismerteknek lehetett tekinteni, mert hiszen nem volt más választás, mint feltételezni azt, hogy a Nilus mentén vonulnak Dél-Afrikába. Erre a föltevésre azért volt szükségünk, mert az Egyiptom és Dél-Afrika közötti úton nem voltak meg az összekötő pontok. Az ideai eredmények egyszerre két ilyen összekötő pontot is szolgáltatottak, úgy mint El Obeid-et az angol-Sudánban, és Kirando-t a Tanganyika tó keleti partján. A délkeleti útvonal kezdetén is eddigelé csak gyéren voltak meg az útjelző pontok. Egyet ismertünk Szerbiából, kettőt pedig Bulgáriából. Az idén ismét kettőt kaptunk Bulgáriából. A szülőföld közelebbi vagy távolabbi környékére való visszatérésre vonatkozólag is beces adatokat kaptunk, amelyek alapján majd kiépülhet a gólyanemzedék elhelyezkedésére vonatkozó tudásunk.“

Folytathatnánk még a vízimadarakra vonatkozó érdekes adatok közlését, de terünk nem engedi. Ebből is látjuk azonban, hogy a külföldön is mindenütt nagyrabecsült M. kir. Madártani Intézet alaposan hozzájárul a madarak életmódjára vonatkozó ismeretek bővítéséhez.

HIRDETMÉNY.

A Hármaskörösi Halászati Társulat a kötelékébe tartozó Hármaskörös folyónak III. üzemszakaszát amely a 15-ik számú mesterszállási átmetszés felső végétől a 23-ik számú peresi átmetszés felső végéig terjed és melynek területe a védgátak közé eső holt ágakkal együtt mintegy 375 és 144/1600 hold,

1927. jan. 1-től, 1934. dec. 31-ig terjedő 8 évre

Szarvas község háza tanácstermében 1927 évi január hó 29-én délelőtt 11 órakor nyilvános szóbeli árverésen

haszonbérbe adja.

Az árverési és haszonbérleti szerződési feltételek Szarvason Ribárszky Pál alelnök-igazgatónál az Ármentesítő Társulat irodájában megtekinthetők és 4 (négy) pengőért beszerezhetők, vagy pedig kívánatra ezen összeg előzetes beküldése ellenében postán megküldetnek.

Szarvas, 1927 évi január hó 5-én.

Dr. Sziráczky János sk.
társulati elnök.

VEGYESEK.

Olvasóink lapunk mai számában a folyó évre esedékes egyesületi tagsági, illetőleg előfizetési díjaik befizetésének megkönnyítése céljából póstatakarékpénztári csekklapot találnak mellékelve. Tekintettel a kötelező pengőszámításra, figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy a befizető lapokat *csak pengőértékben kitöltve fogadják el a postahivatal.* A tagdíj (illetve a nem-tagoknak a lap előfizetési díja) Magyarországon évi 12 P. külföldön évi 16 P. Az összeg két részletben is fizethető. (Januárban és júliusban.) Köztisztviselőknek pedig félárú kedvezményt nyújt az Országos Halászati Egyesület.

Galóca a budapest-környéki Dunaszakaszon. Ritka fogásról számolhatunk be olvasóinknak. F. é. január hó 7-én egyik százhalombattai halász egy 2¹/₄ kilós galócát szolgáltatott be a Halbizományi és Halértékesítő r. t. Csarnok-téri raktárába. Mi is megnéztük ezt az itt bizony ritka vendéget. 60 cm hosszú tejes volt, de nagyon nyurga, vékony példány. — A vásárcsarnokban Fanda-cégnél nem régen — mint hallottuk — 15 kgr-osat is kiársítottak, de ez utóbbi a Szávából való volt.

Az új halászati törvény mult évi december hó elsején életbelépett, miután végrehajtási utasítása megjelent. Ez utóbbit jövőhavi számunkban már közölni fogjuk.

Napilapjaink közül a *Nemzeti Újság* karácsony előtt két ízben is hozott halászati tárgyú közleményt mezőgazdasági rovatában. Az első mult évi december hó 12-i vasárnapi számában jelent meg, s röviden de szakavatottan tájékoztatja a nagyközönséget a tógazdaságok mibenlétéről és üzeméről valamint az állami szervekről, melyek a halászat és haltenyésztés szolgálatában állnak. — A képes melléklet ugyanakkor nagyszámú halászati tárgyú képet is közölt. — A második cikk december 23-án jelent meg s a „Halászat” szerkesztőjének tollából a hazai fontosabb halakat, azok gazdasági jelentőségét ismertette, különös tekintettel a fogyasztó közönség tájékoztatására s a halfogyasztás propagandájára.

A halfőzés művészete. Az Országos Halászati Egyesület hézagpótló kis füzetet adott ki fenti címmel, mely nagy példányszámban megjelenve alkalmas lesz arra, hogy a magyar fogyasztó közönség részére a hal-ételek helyes elkészítésének sokféle módját ajánlva, a halfogyasztásnak propagandáját előbbre vigye. A füzet a ponty, a csuka, a süllő (fogas), harcsa, kecsge, compó, kárász, pisztrángsüger és — last but not least — a halászlé különféle főzési és sütési receptjeit tartalmazza. Ajánljuk minden érdeklődő figyelmébe. Kapható az egyesület titkárságánál.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesülés szerint mult év december hó folyamán a nagybani halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	nagy	30.000—32.000 K
	közép	28.000—29.000 „
	kicsi	26.000—29.000 „
Édesvizi jegelponty	nagy	20.000— — „
	közép	17.500— — „
	kicsi	15.000— — „
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	68.750— — „
	II. oszt.	50.000— — „
	III. oszt.	37.500— — „
Dunai süllő	I. oszt.	65.000—70.000 „
	II. oszt.	58.000—60.000 „
	III. oszt.	48.000—52.000 „
	IV. oszt.	45.000— — „
Csuka (élő)	nagy	32.000— — „
	közép	28.000— — „
	kicsi	26.000— — „
Csuka (jegelt)	nagy	30.000— — „
	közép	25.000— — „
	kicsi	16.000— — „
Élő harcsa	nagy	80.000— — „
	közép	65.000—75.000 „
	kicsi	50.000—55.000 „
Őn		15.000—25.000 „
Keszeg		6.250—10.000 „

A forgalom a hó elején közepes, a vége felé élenkülő volt. A kereslet a hó közepéig élenk azután, lanyhuló.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

**ELSŐRENDŰ
TENYÉSZTÉSRE
VALÓ HALANYAG**
A Magyar Tógazdaságok r.-t.
tógazdaságaiból az idei évadra!

Közelebbi feltételek:
MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.-T.-NÁL
BUDAPEST. V. ker., Széchenyi-ucca I.

K A P H A T Ó :

Kétnyaras tiszta tükrös vagy vegyes nemes **tenyészponty** (Fehérmegye és Somogy megye).
Nemes tükrös anyaponty, (Somogy-szentmiklós, Vrászló, Sárd, Simongát, Bicske); **anyacompó**.
Tenyészharcsa 0.6—1.0 kg súlyban (Bicske, Csoór, Mike, Vrászló, Simongát).
Harcsaivadék 5 dkg átlagsúlyban (Simongát).
Süllőivadék (Somogy-szentmiklós, Vrászló, Bicske).
Pisztráng-süger ivadék (Mike, Csoór).
Süllőikra, tavaszi szállításra.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79—46. és 113—52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48—48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tőgazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, rebzsinór,

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST.

Főüzlet:

IV., Ferenc József-rakpart 6—7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61—48.

—■—

Fióközlet:

VII. ker. Thökölyi-ut 16. szám.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61—17.

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI R.-T. BUDAPEST KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON:

Közp. Vásárcsarnok:	József	48—94.
Iroda Vámház-körút 13.	„	35—39.
Fiók-üzlet József.tér 13.	„	150—65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tőgazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tőgazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tőgazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tőgazdaságok részére különféle haltakarmányt.